

## Arrest

nr. 312 719 van 10 september 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP  
J. Swartenbroucklaan 14  
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekers, die verklaren van Syrische afkomst te zijn en die in Spanje internationale bescherming hebben verkregen, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 juli 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

*2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013*

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij aangebrachte landeninformatie, met name het “Country Report: Spain. Update 2022” gepubliceerd door AIDA/ECRE van 22 mei 2023, blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van hun beschermingsverzoek.

5. Waar verzoekers zich de vraag stellen of zij heden nog steeds internationale bescherming genieten in Spanje, blijkt in casu het volgende.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in Spanje op 9 mei 2022 internationale bescherming werd verleend (Eurodac Marked Hit van 10 januari 2023). De aangehaalde landeninformatie wijst aan dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus vijf jaar geldig zijn (AIDA-rapport, update 2022, p. 149). Het verstrijken van de geldigheid van hun documenten blijkt dan ook nergens uit en wordt door verzoekers evenmin aangetoond.

De Raad wijst er voorts op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat

betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat zij Spanje hebben verlaten, kan niet worden afgeleid dat verzoekers er niet langer over internationale bescherming beschikken. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten.

6. Verzoekers kregen na aankomst huisvesting in Spanje. Het feit dat er uiteindelijk een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken.

Het komt in dit verband verzoekers toe om de middelen die het recht en hun status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij verlieten Spanje reeds na 8 maanden. In de mate de tweede aan hen toebedeelde woonst niet voldeed aan hun verwachtingen, kan uit hun verklaringen niet blijken dat zij op zoek zijn gegaan naar een andere woonst (NPO verzoeker, p. 9-10). In plaats daarvan besloten zij om naar België te komen.

Verder blijkt dat verzoekers toegang hadden tot taallessen (NPO verzoeker, p. 12; NPO verzoekster p. 7). Zo volgde verzoeker ongeveer zevenenhalve maand Spaanse taallessen. Hoewel verzoekster mentaal niet in staat was zich hierop te concentreren, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker afdoende noties heeft meegekregen van de Spaanse taal om hun integratie in Spanje te vergemakkelijken. Verzoeker bleek eveneens toegang te hebben tot de arbeidsmarkt. De commissaris-generaal bemerkt terdege: "Zo (...) was er werk te vinden in de landbouw en in restaurants (CGVS, p.9). U haalde zelf aan dat u werk vond in de landbouw, maar niet mocht werken van de organisatie daar u zich gedurende 18 maanden in hun programma bevond (CGVS, p.9). Dit betreffen echter blote beweringen. Bovendien lijken deze beweringen wel erg onwaarschijnlijk, daar het de werkgevers doet fronsen dat begunstigden van internationale bescherming voor een periode van 18 maanden een integratie op de arbeidsmarkt zou geweigerd worden. Zelfs indien u de financiële steun van de organisatie zou verliezen, rijst de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, maar doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken." Door louter deze pertinente bevindingen tegen te spreken en te bekritisieren, slagen verzoekers er niet in hier anders over te doen denken. Verder genoten hun kinderen onderwijs in Spanje (NPO verzoeker, p. 8, 11; NPO verzoekster, p. 8). Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de Spaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht hen de nodige ondersteuning te bieden om hen zo op weg te zetten naar integratie in de Spaanse samenleving. Ofschoon het beweerd wordt op de school van hun kinderen laagbaar is, kan deze situatie op zich niet worden aangemerkt als vervolging of ernstige schade. Verzoekers brengen overigens geen stavingsstukken aan wat betreft deze gebeurtenissen noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die zij hierop ondernomen hebben om bescherming af te dwingen.

Verder motiveert de commissaris-generaal op omstandige wijze dat verzoekers en hun kinderen wel degelijk toegang hadden tot medische zorg en zij behandeld werden door artsen, medicatie kregen en opgevolgd werden. Door onder verwijzing naar algemene landeninformatie te stellen dat de toegang tot gezondheidszorg problematisch is, slagen zij er niet in hier anders over te doen denken. Verder blijkt niet dat zij stappen ondernomen hebben voor hun mentale problemen en hiervoor bijvoorbeeld een huisarts geraadpleegd hebben. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen toegang hadden tot medische en/of psychologische zorg. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Verzoekers houden in hun verzoekschrift voor dat er in Spanje geen gespecialiseerde medische centra zijn die uitsluitend en uitgebreid mentale gezondheidsproblemen behandelen, echter verwijzen verzoekers hiertoe naar landeninformatie die betrekking heeft op Griekenland zodat zij in hun betoog in geen geval kunnen worden gevolgd. In de mate verdere medische dan wel psychologische opvolging noodzakelijk is, tonen verzoekers niet aan dat zij in Spanje geen toegang zullen

hebben tot eventuele benodigde psycho-medische ondersteuning. Temeer verzoekers over verblijfsvergunningen beschikken geldig tot met 2027. Bij een terugkeer naar Spanje kunnen verzoekers aldus hierop aanspraak maken gelet op hun beschermingsstatuut aldaar.

Waar verzoekers nog aanhalen dat zij in Spanje het slachtoffer waren van discriminatie en racisme, kan uit hun verklaringen niet worden opgemaakt dat, zelfs zo zou kunnen worden aangenomen dat de door hem aangehaalde incidenten voldoende ernstig zouden zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekenmerkt – quod non – de Spaanse autoriteiten niet in staat zouden zijn om hen te beschermen.

Verzoekers maken verder ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Spanje. Gelet op het voorgaande, slagen zij hier niet in.

Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

7. Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen.

8. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekers niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 juni 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch*

*De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*VzP'n leggen een aanvullende nota neer en stellen dat de Raad tezamen met het CGVS ten onrechte gesteld hebben dat zij zich staande konden en kunnen houden in Spanje. Als bijkomend, verzwarend element halen ze de zware psychische problemen van hun zoontje aan. De zoon kan nu gelukkig therapie volgen bij Savoir-Être van wie een verslag werd gevoegd en waar inmiddels positieve resultaten vaststelbaar zijn. Opvolging blijft evenwel noodzakelijk. Ze verwijzen naar de andere elementen, eerder aangehaald in hun verzoekschrift. Zo is er de algemene informatie over Spanje waar ze op geen normale manier toegang kregen/krijgen tot een woning/tewerkstelling/gezondheidszorgen, laat staan de psychische gezondheidszorgen. Dit alles maakt hun bijzondere kwetsbaarheid uit, ze vragen bescherming en pleiten ten gronde, o.a. over hun afgelegde weg vanuit Syrië, naar Spanje om dan naar België te komen waar het hen nu beter gaat dank zij de ondersteuning die ze hier krijgen, ook voor verzoekster die hier onder medische behandeling staat.”*

5. Verzoekers brengen ter zitting met voormelde argumentatie geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 mei 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekers laten dit evenwel na.

Verzoekers' betoog ter zitting betreft voornamelijk een loutere herhaling en aanvulling van verklaringen en elementen die zij reeds eerder aanhaalden en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden in de beschikking. Verzoekers gaan hier echter niet op in en formuleren geen concrete en dienstige repliek als antwoord op de gronden van de beschikking, en laten zo na deze in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat, zoals blijkt uit de gegevens in het administratief dossier, genoegzaam vaststaat dat verzoekers internationale bescherming hebben verkregen in Spanje.

Het staat vast dat verzoekers in Spanje internationale bescherming hebben verkregen en in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waar eerder uitgebreid naar werd verwezen in voormelde beschikking, komt het verzoekers toe om *“de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande*

*materiële deprivatie, te weerleggen*". Zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, blijven verzoekers hiertoe in gebreke en ook het betoog ter zitting doet niet anders oordelen.

5.1. Ter zitting gaan verzoekers dieper in op de medische situatie van één van hun kinderen. Hun zoon volgt in België therapie en opvolging blijft noodzakelijk. Bij de aanvullende nota die ter zitting wordt neergelegd, wordt een verslag gevoegd opgesteld door een psychotherapeut en door de directeur van "Savoir-Être asbl" ("Centre psychothérapie & formation") van 6 juni 2024. Daarin wordt onder meer vermeld dat de zoon daar in behandeling is sinds november 2023. De hypothese neuropsychologische leerachterstand wordt vermeld en er worden bijkomende tests gevraagd bij een logopedist en een neuropsycholoog. Ook de hypothese van een onderdrukt trauma wordt vermeld. Er wordt besloten dat het noodzakelijk is dat de zoon op aangepaste wijze begeleid wordt en dat het therapeutisch proces voortgezet wordt. Er worden ook foto's van tekeningen gemaakt door de zoon bijgevoegd en een bewijsje van een volgende afspraak voorzien op 26 juni 2024.

De Raad merkt op dat in de beschikking wordt ingegaan op de toegang tot medische zorgen die verzoekers reeds genoten hebben in Spanje:

*"Verder motiveert de commissaris-generaal op omstandige wijze dat verzoekers en hun kinderen wel degelijk toegang hadden tot medische zorg en zij behandeld werden door artsen, medicatie kregen en opgevolgd werden. Door onder verwijzing naar algemene landeninformatie te stellen dat de toegang tot gezondheidszorg problematisch is, slagen zij er niet in hier anders over te doen denken. Verder blijkt niet dat zij stappen ondernomen hebben voor hun mentale problemen en hiervoor bijvoorbeeld een huisarts geraadpleegd hebben. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen toegang hadden tot medische en/of psychologische zorg. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Verzoekers houden in hun verzoekschrift voor dat er in Spanje geen gespecialiseerde medische centra zijn die uitsluitend en uitgebreid mentale gezondheidsproblemen behandelen, echter verwijzen verzoekers hiertoe naar landeninformatie die betrekking heeft op Griekenland zodat zij in hun betoog in geen geval kunnen worden gevolgd. In de mate verdere medische dan wel psychologische opvolging noodzakelijk is, tonen verzoekers niet aan dat zij in Spanje geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde psycho-medische ondersteuning. Temeer verzoekers over verblijfsvergunningen beschikken geldig tot met 2027. Bij een terugkeer naar Spanje kunnen verzoekers aldus hierop aanspraak maken gelet op hun beschermingsstatuut aldaar."*

Door louter te herhalen dat verzoekster en één van hun kinderen medische/psychologische zorgen nodig hebben, doen verzoekers geen afbreuk aan wat hierover wordt gesteld in de beschikking.

5.2. Verzoekers verwijzen nog naar algemene informatie over Spanje waaruit blijkt dat zij niet op een normale manier toegang zouden krijgen tot een woning en tot tewerkstelling. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers herhalen wat in het verzoekschrift wordt uiteengezet en zo volledig voorbij gaan aan wat in de beschikking wordt gesteld onder punt 6 inzake huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt. Zij doen met hun betoog ter terechtzitting hieraan geen afbreuk.

5.3. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje, of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.4. Verzoekers' reisweg naar Europa doet niet ter zake. Dit heeft geen betrekking op hun situatie in Spanje, waar zij internationale bescherming genieten.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Spanje.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET